

blive omgaaet. I Hudenævnets Møde den 25. September 1919 enedes man om at indstille til Ministeriet og derfra til Den overordentlige Kommission at ophæve Maksimalprisen paa Kalveskind og at give Udførselstilladelse for Kalveskind uden Eksportafgift, mod at Industrien herhjemme fik det Kvantum, den havde Brug for, ca. 25 pCt. Hudenævnet bad om et hurtigt Svar paa denne Henvendelse, fordi Forholdet var uholdbart. Denne Sag var længe om at komme fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet, thi den kom først til Behandling i Kommissionens Hudeudvalg over en Maaned efter, eller den 31. Oktober. Derefter kom den til Kommissionen, der ikke tiltraadte Hudeudvalgets Indstilling, og naar saa først tilbage til Hudenævnet igen endnu en Maaned senere, nemlig den 26. November. Her enedes man om at indstille at ophæve Udførselsforbudet for Spæde- og Fedekalveskind paa indtil 7½ kg, idet man var vis paa, at naar de Skind blev her i Landet, som var afleverede til Maksimalpris, vilde der være nok af den Slags Skind indtil langt ind i 1920. Man foreslog altsaa at give Handelen fri for disse Skind. Der var ikke Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Hauge og Heilbuth, som vist var Hovedmændene i dette Spørgsmaal, paa det Tidspunkt havde den Taktik at trække Tiden ud, og Maaned gik efter Maaned, uden at der kom Svar fra Indenrigsministeriet paa denne Indstilling. Saa vilde jeg for mit Vedkommende ikke længere tage Medansvaret for denne Komædie, og paa et Bestyrelsesmøde, som blev afholdt i De samvirkende danske Landboforeninger den 28. Januar 1920, fik jeg fuld Tilslutning til at sende Justitsministeriet en Skrivelse, hvori jeg motiverede min Udtræden af Hudenævnet med de foreliggende Kendsgerninger. Hvis Landboforeningerne, hvis Repræsentant jeg var, stiltiende havde fundet sig i en saadan Behandling, vilde vi have varetaget Landbrugets Interesser meget slet. Vi havde ikke modsat os Eksportforbudet for Huder, da det kunde betegnes som en Nødvendighed for Befolkningens Forsyning med Fodtøj under Krigsforholdene, og vi gik med til efter Krigens Ophør at fastsætte Maksimalpris paa Huder og Skind. Men Bestræbelserne til Begrænsning af Fabrikanternes Profit var og blev en Film, som jeg nævnte før. Alt, hvad der var Brug for her i Landet af disse Varer, havde vi fra Landbrugets Side leveret til en lav fast Pris, og man skulde dog synes, det maatte være nok; men man gik saa vidt, at man bød Landbruget kun en Brøkdel, en Trediedel til en Fjerdedel af

Værdien for de Skind, der ikke var Brug for her i Landet, og som skulde udføres. Dermed gik man over Stregen. Jeg tror da heller ikke, man vilde have fundet paa at byde noget andet Erhverv en saadan Behandling. Sagen kom offentlig frem og tildrog sig Opmærksomhed i ret høj Grad; men jeg saa ingen, der ret turde forsvare denne Fremgangsmaade. Jeg krævede saa offentlig, at den af Staten oppebaarne Eksportafgift skulde tilbagegives, og da den ikke kunde gives tilbage til den enkelte Landmand, skulde den gaa tilbage til de to Organisationer, Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, der arbejder i hele Landbrugets Interesse, og som repræsenterer alle Kvægholdere.

Paa dette Tidspunkt blev Hr. Departementschef Riis-Hansen Formand for Den overordentlige Kommission, og jeg tør vel sige her, at han sagde til mig, at hvis han havde vidst, hvordan dette Hudespørgsmaal laa, vilde han ikke have taget imod Valget til Formand. Han erkendte nemlig, og det synes jeg bør nævnes til hans Ros, at det var en ganske meningsløs Tilstand, og det var hans Opfattelse, at der kunde kun raades Bod derpaa ved, at Landbruget fik den Eksportafgift tilbage, der var indkrævet. Han gik ogsaa i Gang med at faa Sagen ordnet paa en rimelig Maade og i Mindelighed, og jeg havde for mit Vedkommende min Organisations Bemyndigelse til at tage Del i de Forhandlinger, der blev indledet. De drejede sig dels om Tilbagebetaling af Eksportafgiften, dels om Indførelse af en anden Ordning af hele Hudesagen. Man enedes om at give Faare- og Kalveskind fri og forhøje Maksimalpriserne paa de andre Huder noget.

Den 1. Marts 1920 var der indgaaet en Eksportafgift af ca. 2 300 000 Kr. Heraf skulde Staten beholde de 400 000 Kr., Resten, 1 900 000 Kr., skulde Landbruget have, idet der dog forlods til en Studiefond, Landbrugets Studiefond for ubemidlede Landmænd til Studeringer ved Landbohøjskolen, blev givet 400 000 Kr., medens 1 500 000 Kr. skulde deles mellem Landboforeningerne og Husmandsforeningerne at anvende til landøkonomisk Arbejde. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen paa Husmandsforeningernes Vegne og jeg paa Landboforeningernes Vegne tiltraadte dette Forslag om Fordeling. Fordelingen mellem de to Organisationer skulde foretages paa Grundlag af den foreliggende Statistik; vi har ingen nyere end fra 1909, men der er jo al Grund til at antage, at disse Forhold ikke har forskudt sig nævneværdigt. Efter